

Tříkrálový týden

V **pondělí** se zdálo Božence, že náš stromeček si už zaslouží odpočinek. A tak se pustila do odstrojování. Já hlídal. Jednu baňku po druhé - zvoneček, srdíčko, sněhuláka... A pak to přišlo. CINK! Jedna baňka sklouzla z větve a rozbila se na zemi. Boženka ztuhla. „Ach jo...“ zašeptala. Ale jen na chvíli. Pak se usmála a zvolala: „Střepy přinášejí štěstí!“

V **úterý** jsem objevil zapomenutý poklad! V krabičce, pod vatou a šňůrkami, ležel poslední kousek z čokoládové kolekce - zlatý stromeček s oříškem. Já se na něj zasněně díval, ale Boženka zakroutila hlavou. „Čokoládu pejskové nesmí, Emilku.“ A víte co udělala? Vyměnila ho za piškot. Upřímně - piškot je stejně lepší. Aspoň pro mě.

Ve **středu** Boženka uvařila čočku „na štěstí“, protože prý to nestihla na Nový rok. No, já si pamatuji, že byla, a možná jsme ji jedli i dva dny, ale co - mně na ní stejně nejvíc chutná to vajíčko uvařené natvrdo.

Ve **čtvrtek** se nám nechtělo jít ven. Bylo tam zamračeno, foukalo a odpoledne začalo sněžit. Boženka pustila televizi a dívali jsme se na pohádku. Já teda po chvíli usnul, protože v pohádce nebyl žádný pes. Tak proč bych to sledoval, že? Boženka hladila moje ucho a šeptala: „Jsi můj princ, Emilku.“

V **pátek** se Boženka vydala něco hledat na půdu. Vrátila se celá od pavučin, ale vítězně držela krabici. A pak jsme si hráli. Ona byla Kašpar s velkou zlatou korunou a já prý Baltazar. Měl jsem na zádech utěrku a na krku zlatý řetěz z víčka od kečupu. „Takhle jdou mudrci z Východu,“ zvolala slavnostně. A já šel hrdě vedle ní, až do kuchyně, kde jsme si rozdali piškoty jako dary.

V **sobotu** u nás někdo zazvonil. Boženka si upravila papírovou korunu a otevřela se širokým úsměvem. Tři děti v pláštích a korunkách se nejdřív zarazily, ale když uviděly mou utěrku na zádech a zlatý řetěz, začaly se smát. Společně jsme si pak zazpívali „My tři králové jdeme k vám“. Boženka jim dala mandarinky a do kasičky nějakou papírovou bankovku. Musely si stoupnout na špičky, aby mohly napsat nad dveře křídou K+M+B 2026. Boženka se na ten nápis dívala dlouho. „To je přání, Emilku. Hodně zdraví a Boží požehnání.“ Olízl jsem jí ruku. A přál jsem to nám všem.

V **neděli** jsme seděli u okna a dívali se, jak venku zase sněží. Držela mě na klíně a hladila. Cítil jsem, jak voní její vlasy po levanduli a trošce cukru. V duchu jsem si přál, aby i tento rok byl plný piškotů, pohlázení a trochu střepů - pro štěstí.